

ΖΕΦΗ ΔΑΡΑΚΗ

Η ΣΠΗΛΙΑ
ΜΕ ΤΑ ΒΕΓΓΑΛΙΚΑ

ποίηση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2014

ΝΕΦΕΛΗ / ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Ζέφη Δαράκη: *Η σπηλιά με τα βεγγαλικά*

1η έκδοση, Δεκέμβριος 2014

Μακέτα εξωφύλλου και σχεδιασμός βιβλίου:
Περικλής Δουβίτσας

ISBN: 978-960-504-129-8

© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Ζέφη Δαράκη

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093
email: info@nnet.gr
www.nnet.gr

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

- Μεταπτώσεις, 1967
Διαβάσεις, 1969, Θεσμός
Εμπλοκή, 1971, Κέδρος
Ο κήπος με τα εγκαύματα, 1973, Κείμενα
Έκλειψη, 1974, Κέδρος
Το ημικύκλιο αίμα, 1974, Κέδρος
Ο Αρχάγγελος καθρέφτης, 1976, Κέδρος
Ο άνεμος και τα ρολόγια, 1977
Ο λύκος του μεσονυχτίου, 1978, Κέδρος
Τα αόριστα γεγονότα, 1980, Κέδρος
Το μοναχικό φάντασμα της Λένας Όλεμ και Θάλεια, 1982, Εστία
Το τελευταίο γράμμα, 1982 (εκτός εμπορίου)
Η κρεμασμένη, 1984, Εστία
Το ιερό κενό, 1988, Ύψιλον
Κοιμήθηκα η αγάριστη, 1992, Ύψιλον
Η θλίψη καίει τις σκιές μας, 1995, Νεφέλη
Ωσάν λέξεις, 1998, Καστανιώτης
Εκλογή 1971-1992, 1999, Ελληνικά Γράμματα
Το σώμα δίχως αντικείμενο, 2000, Νεφέλη
Το ακίνητο εν οδύνη, 2002, Νεφέλη
Τα ποιήματα 1967-1982, Νεφέλη (συγκεντρωτική έκδοση)
Τα ποιήματα 1984-2004, 2005, Νεφέλη (συγκεντρωτική έκδοση)
Ο απέναντι χρόνος, 2006, Νεφέλη
Σε ονομάζω θα πει σε χάνω, 2008, Αλεξάνδρεια (Βραβείο
Λ. Πορφύρα Ακαδημίας Αθηνών)
Ερήμωνε, 2012, Ύψιλον

ΤΑ ΠΕΖΑ

- Μάρθα Σόλγκερ, 1985, Κέδρος
Ευγένιος και Ισαβέλλα, 1986, Εστία
Η Όνειρος, 1990, Εστία

ΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

- Το παιχνίδι να ονειρεύεσαι, 1981, Κέδρος

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

- Το σώμα δίχως αντικείμενο - *Le corps sans passe-partout*,
μτφρ. Janine Kaminski, L'Harmattan, Paris 2006.
Το σώμα δίχως αντικείμενο - *The body without passkey*,
μτφρ. Tom Nairn, Dionysia press, Edinburgh 2000.
Η θλίψη καίει τις σκιές μας - *Sadness burns our shadows*,
μτφρ. Tom Nairn, Dionysia press, Edinburgh 2000.
Επιλογή, μτφρ. Nadia Myrianova, Pelikana Alpha, Sofia.
Ποίησή της, στις κυριότερες ελληνικές και ξένες Ανθολογίες.

Ας ήταν να βρεθούμε
έξω από μένα
έξω από σένα
γιατί περνάει η ώρα και
βραδυάζω

Βύρων Λεοντάρης

στη μνήμη του

Με ξετυλίγει ο τρόμος

...

Εκείνο που χηρζει παρηγορίας
εκείνο που νυχτώνει είναι ορατό
μόνο μες στο σκοτάδι
διακρίνω το βυθό της οδύνης

Το απαγορευμένο,
ως μέλλοντα χρόνο

...

Ένα μεσονύχτι
ανεβαίνοντας το φως
προς την αυγή,
με συνάντησε ο άλλος μου εαυτός
που ήταν και δεν ήταν
Και τι γυρεύεις μου λέει
ανάμεσα στο υπάρχω και
δεν υπάρχω – μια ζωή
σου έβαζε τρικλοποδιές το όνειρο

Κατευνάζω του λέω
τ' αστροπελέκια των φόβων μου
και τα παλιά καρδιοχτύπια
Πέφτω στα γόνατα του ονείρου
καταφιλώντας τις στάχτες του
Ξαναερωτεύομαι
την έρημη αυγή του κάμπου με τα σταφύλια

τώρα που ο τρόμος με ξημερώνει
μέσα στο άσπρο μου φουστάνι ξυπόλυτη
τη στιγμή που το κορίτσι του ύπνου μου
παίζοντας και γελώντας
ανεβοκατεβάζει το ασανσέρ στον μεσότοιχο
λίγο πριν σταματήσει

...

Εκεί που πήγαινα

Και δεν υπήρχε άλλο να πεις μονοπάτι

να με διασώσει

φωνές και πλήθος ερωτήματα

φράζαν το δρόμο μου

Κλείναν το δρόμο μου

Ξερόκλαδα λόγων

Ενώ δεν είχα άλλα βήματα

για άλλες απαντήσεις

...

...Παλιά κλειδαριά η σκουριασμένη φωνή – η ίδια που
άλλοτε αναστάτωνα τους κήπους και τους μοναχικούς
εξοχικούς δρόμους της νεότητάς μου Περιμένοντας έπεσε
η γέφυρα

Και η θάλασσα, γριά υπολογίστρια, τραβήχτηκε στα σκοτεινά
του φεγγαριού

Είναι κανείς εδώ;

Ακόμη έτρεμα από τα ρίγη ενός άγνωστου χρόνου και σαν ξένα
τα ίχνη της φωνής μου Και όμως εγώ είμαι πάντα εδώ...
μου αποκρίθηκε ξάφνου μια ολόσωμη σκιά θριαμβεύοντας στην
ολιγοπιστία μου και λυγίζοντας μ' έναν τρυφερό και
συνάμα

εκφοβιστικό τρόπο προς το μέρος μου τη φωνή της –

μέσα στην ποίηση όμως είναι σκοτεινά...

...

Μη λες πως ο ποιητής είχε
τις απαντήσεις
είχε το αναπάντητο
ή μη μου λες
πως ο θάνατος είχε τις απαντήσεις

αφού το μισό του πρόσωπο
είναι φαγωμένο απ' τη ζωή

...

Μ' έδιωχνε

το αρπακτικό φως των φθορίων ζητούσε

συνεχείς εξηγήσεις

ο ακροατής του βάρθους

Κι αυτό δεν ήταν μια προσποίηση βυθιζόμενου

στο άλεκτο

Το σώμα μου άδειαζε από μένα το στόμα μου

έφευγε απ' τις λέξεις

Το όνειρο με οδηγούσε απ' το χέρι

σα να 'μουν παιδί

ψιθύριζε να γυρίσω πίσω

Δακρυσμένος έτσι κι αλλιώς είναι ο χρόνος

μου φώναζε

δακρυσμένες όλες οι αποστάσεις

Οι διαμονές σου είναι μιλημένες

...

Ήθελα να ξενιτευτώ νύχτα
να επισκεφτώ
τις γέφυρες φημισμένων ποταμών
Ανέκαθεν ήθελα να ξενιτευτώ από τα πλήθη
των ποιημάτων
να το σκάσω απ' το Αναλόγιο

Επιτέλους να ζήσω όλη τη μυθολογία της ομίχλης
Να φύγω ήθελα εκεί που η σιωπή λύνει
τη ζώνη της
παραδίνεται επιτέλους ολόψυχα
στον εαυτό της